

Arrest

nr. 295 226 van 9 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2011.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 december 2021. Op diezelfde datum dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 oktober 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 27 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een etnische Tadzjiek en ben je afkomstig uit het dorp Deh Now, district Mohamad Agha, provincie Logar. Je bent elf jaar oud. [A.], je neef [Z.] vader, was een leerkracht en stierf door een verkeersongeval veroorzaakt door een kogel. [I.], je neef [R.] vader, stierf in de nasleep van een slag op zijn hoofd die hij zes maanden voor zijn overlijden had gekregen van onbekenden. Vijanden van de overheid viseerden hem omdat hij studeerde voor rechter. Na de dood van jouw ooms stond je vader in voor hun gezin. Je papa had een houthandel en gelukkig hadden jullie het financieel goed. Je ging maximaal twee dagen per week naar de school van je dorp waar ook je neven [R.] en [Z.] school liepen. Omdat de taliban vaak aan het vechten waren in de buurt was het helaas niet mogelijk om vaker naar school te gaan. Je was tevreden van je school maar de leerkrachten werden er soms lastiggevallen door de taliban en de taliban begonnen ook te prediken op school. Ook tegen je neef [Z.] werd er gepredikt op school en [R.] werd door de taliban zelfs een gsm beloofd die hij moest gebruiken om de taliban te waarschuwen voor overheidstroepen. Eén jaar voor je vertrek uit Afghanistan kwam jij ook met de taliban in aanraking toen er twee gewapende talibs kwamen prediken in jouw klas. Je vertelde erover tegen je vader en je stopte met school. Hoewel jij geen persoonlijke problemen kreeg kwamen de taliban wel driemaal naar jullie huis. Bij de derde keer werd je neef [Z.] erg boos op de taliban. Hij riep dat de taliban hen met rust moesten laten en ze de boom in konden. Vervolgens losten de taliban een schot en liep [Z.] weer naar binnen. Je vader was niet thuis en je moeder belde hem op om te zeggen wat er gebeurd was. Hij adviseerde om binnen te blijven en besloot dat jullie net als hij beter naar Kaboel konden komen, waar hij was om boodschappen te doen. Samen met [R.], [Z.] en zijn broer [A.B.] vermomden jullie zich met een boerka en hidjab om onopgemerkt tot in Kaboel te geraken. Ergens in de maand saratan (Afghaanse kalender, rond juni 2021 volgens de Gregoriaanse kalender), verliet je Afghanistan. Je was ongeveer vier à vijf maanden onderweg en tijdens je reis botste je op een smokkelaar met slechte bedoelingen. Toen je in groep achterbleef probeerde hij je lichaam aan te raken. Je durfde er tegen niemand iets van te niets zeggen. In december 2021 kwam je aan in België en op 13 december 2021 diende je samen met je neven [Z.] (O.V. xxx) en [R.T.] (O.V. xxx) een verzoek om internationale bescherming in. Je voelt je niet veilig in Afghanistan en je kan niet terugkeren omdat je er de kans niet kreeg om te studeren. Je kon maar twee keer per week les volgen. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omdat je Afghanistan hebt verlaten en in het buitenland hebt gewoond. Je hoorde in België van je vader dat de taliban boos is op hem omdat hij jullie naar het buitenland stuurde en als straf staken ze de houthandel van je vader in brand. Tot een paar weken voor je persoonlijk onderhoud had je nog contact met je vader, sindsdien is hij onbereikbaar. Je vader vertelde dat je moeder deelnam aan een betoging om te ijveren voor recht op onderwijs voor vrouwen. Hiervoor kwamen de taliban naar jullie huis. Gelukkig was je moeder nog niet thuis. Anders zouden ze haar hebben meegenomen. Tijdens het laatste telefoongesprek met je vader vertelde hij in paniek dat hij uit angst voor de taliban samen met je broer en zus naar Iran gevlucht was maar er werd opgepakt en teruggestuurd naar Afghanistan. Je vader ging sindsdien niet meer naar huis. Je weet dat je vader niet meer thuis woont, maar je weet niet waar. Je moeder heb je al lang niet meer gehoord.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je kopies van de taskara van je moeder, vader, broer en zus en kopies van diploma's en certificaten van je moeder en vader neer. Je voogd stuurde op 31 oktober 2022 via mail een ongedateerd psychologisch attest door waaruit blijkt dat je sinds 8 augustus 2022 door een psycholoog begeleid wordt. Je psycholoog stelt dat je psychologische problemen hebt omwille van de traumatische ervaringen die je op jonge leeftijd meemaakte. Vervolgens stuurde je voogd op 6 oktober 2022 foto's door van je broer en zus in Afghanistan en op 14 november 2022 verzond zij screenschots van WhatsAppgesprekken met jouw vader. In dit verband liet je voogd op 16 januari 2023 via mail weten dat zij er in geslaagd was om op 21 december 2022 telefonisch contact te hebben met jouw vader. Hij zou toen gezegd hebben dat hij ondergedoken leeft in Kaboel en dat de taliban elke vijftien dagen aan zijn vrouw komt vragen waar jij je bevindt en waarom jij niet meer naar school gaat. Tot slot stuurde je voogd op 6 februari 2022 een kopie en vertaling door van de taskara's van de broer en zus van [Z.].

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud

afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Na je onderhoud stuurde je voogd een psychologisch attest op waaruit blijkt dat je tweemaal per maand behandeld wordt door een klinisch psycholoog van het UPC KULeuven voor PTSS-symptomen zoals stress, angst, onmacht, hulpeloosheid, piekeren en prikkelbaarheid. Ofschoon nergens uit het aangebrachte attest blijkt dat je niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en ofschoon jou tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of er zaken waren waarmee rekening gehouden kon worden waarop je antwoordde dat er geen dergelijke zaken waren, werd je de mogelijkheid gegeven om meerdere pauzes te houden indien nodig (CGVS, p. 3), werd er na 50 minuten een pauze van een kwartier gehouden (CGVS, p. 11) en heeft het persoonlijk onderhoud niet meer dan twee uur geduurd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, die naar jou werden verstuurd en waarop je geen commentaar had, blijkt bovendien dat je jouw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al jouw verklaringen en alle stukken in jouw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat je noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft jouw vrees door de taliban gedood te worden (CGVS, p. 15) dient te worden aangestipt dat je verklaarde zelf nooit concrete problemen gehad te hebben (met de taliban) in Afghanistan (CGVS, p. 14). Je kwam slechts één jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan éénmaal in contact met de taliban. De taliban heeft je hierbij echter nooit persoonlijk gevisieerd maar hield een algemeen uitgedragen preek in jouw klas. Voor het overige kan opgemerkt worden dat je asielmotieven dezelfde zijn als deze van jouw neef [Z.T.] (O.V. xxx), die net als jij sprak over problemen met de taliban nadat jullie op aansturen van jullie oom niet meer naar school gingen omdat de taliban er predikten. Hieraan kon echter geen geloof gehecht worden. Het Commissariaat-generaal motiveerde dit als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde immers bij uw inschrijving op 13 december 2021 geboren te zijn op 27 juli 2007 (fiche mineur étranger non accompagné). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd, werd door de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op 4 januari 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting was (zie kennisgeving leeftijdsbepaling Dienst Voogdij d.d. 11 januari 2022). Er kan bovendien vastgesteld worden dat u zich op het Commissariaat-generaal opnieuw onterecht als minderjarige voordeed. U hield tijdens uw persoonlijk onderhoud immers vol dat u tussen de zestien tot zeventien jaar oud was (CGVS, p. 4 en p. 27). Dit is opmerkelijk, aangezien u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf erkend had dat u eerder een andere leeftijd had opgegeven omdat minderjarigen betere zorgen zouden krijgen (verklaring DVZ, vraag 3), hetgeen er duidelijk op wijst dat u zich bewust was van uw meerderjarigheid. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u zeventien jaar oud was (CGVS, p. 27). U verklaarde dat u volgens uw taskara vijftien jaar oud bent (CGVS, p. 4) en u legde ook uw taskara voor, waarop uw leeftijd vermeld staat als veertien jaar oud in 1400 (2021/2022) (CGVS, p. 4 en p. 26), wat duidelijk in tegenspraak is met uw eigen verklaringen over uw leeftijd én de bevindingen van het leeftijdsonderzoek. Er kan daarom geen enkele bewijswaarde aan deze taskara gehecht worden. Deze conclusie wordt ondersteund door de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. Er kan nog worden toegevoegd dat gezien er geen authenticiteitswaarde gehecht kan worden aan uw taskara, ook van de taskara van uw overige familieleden niet zonder meer aangenomen kan worden dat deze echt zouden zijn. Dat u tijdens uw aanmeldingsinterview tevens stelde dat u nooit een paspoort heeft gehad (fiche mineur étranger non accompagné) terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u wél een paspoort heeft gehad in Afghanistan, maar dat u het verloren was (verklaring DVZ, vraag 25), doet ook de wenkbrauwen fronsen. De vaststelling dat u

zich onterecht als minderjarige voordoet, en ook een identiteitsdocument neerlegt dat uw ongeloofwaardig geachte leeftijd ondersteunt, toont aan dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Dit ondermijnt dan ook ten stelligste uw algemene geloofwaardigheid.

Aangezien u beweerde uw taskara aangevraagd te hebben omdat u die nodig had om naar de zevende klas te kunnen gaan, aangezien op uw taskara vermeld staat dat u in 1400 veertien jaar oud was (CGVS, p. 4) en aangezien er aan uw taskara niet de minste authenticiteitswaarde kan gehecht worden omdat u in werkelijkheid (minstens) rond de 27 jaar oud bent, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u tot één week voor uw vertrek uit Afghanistan in de vierde maand van 1400 (juni/juli 2021) nog naar school zou zijn gegaan (CGVS, p. 10-11; p. 17; p. 19). Dat u uw schoolgang tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakte, blijkt tevens uit uw vage, weinig doorleefde verklaringen over de rekruteringsmethoden van de taliban op uw school. U had immers zo goed als geen informatie over de leerlingen die succesvol gerekruteerd werden door de taliban. U kende bijv. hun namen niet. Nochtans stelde u dat deze leerlingen erg opvallend waren. Ze waren immers gewapend en gingen tijdens hun middagpauze vechten in de buurt om dan terug te keren naar school (CGVS, p. 9-10). Dat u gezien hun opvallend gedrag zelfs niet eens iets over hun identiteit kon zeggen, kan dan ook maar moeilijk worden begrepen. Aangezien uw schoolgang tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk is, wordt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten gevolge van het stopzetten van uw schoolgang kort voor uw vertrek uit Afghanistan fundamenteel ondermijnd.

Dat aan jullie problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw weinig doorleefde verklaringen over de taliban in uw regio. Zo kan het niet meteen overtuigen dat, gezien uit uw verklaringen bleek dat uw vader en oom door de taliban werden gedood (CGVS, p. 5-6), jullie de taliban die sinds enige tijd bijna dagelijks kwamen aankloppen voor eten, zonder meer wandelen durfden sturen. Dat jullie zelf onvoldoende eten hadden en daarom weigerden (CGVS, p. 7), komt, gezien de problemen van uw familie in het verleden – twee familieleden werden gedood – en gezien uw verklaring dat jullie financieel goed gesteld waren (CGVS, p. 11; CGVS [R.], p. 8), weinig geloofwaardig over. Vervolgens kon u moeilijk concreet maken hoe de taliban hun toekomstige leden overtuigden om hen te vervoegen. Meer dan dat ze vroegen om voor hen te komen werken omdat het leven heel kort is, kon u niet vertellen. Nochtans zou u dit zelf twee à drie keer per week meegemaakt hebben, de laatste keer zelfs nog een paar dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 7-8).

Ook kunnen uw verklaringen over de preken van de taliban op school en de reactie van uw oom hierop slechts moeilijk overtuigen. U verklaarde dat de taliban al sinds 1399 (2020/2021) begonnen te prediken op school en dat uw oom, die u op de hoogte bracht, hierin niet meteen graten zag: hij zei u immers enkel dat jullie niet [naar hun preken] moesten luisteren, en dat jullie gewoon moesten studeren (CGVS, p. 8-10; p. 19). Ook op straat werd u vaak geconfronteerd met talibs die predikten: u had het over twee à drie keer per week (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen kan tevens opgemaakt worden dat, in tegenstelling tot de beweringen van uw neef [R.] (CGVS [R.], p. 9), de taliban geen gedwongen rekruteringen uitvoerden (CGVS, p. 9-10). U verklaarde tot slot dat uw oom niet langer wilde dat jullie naar school gingen toen een week voor jullie vertrek uit Afghanistan bleek dat uw lessen Engels en sport door preken van de taliban vervangen werden (CGVS, p. 8; p. 19). Dat uw oom het, gelet op zijn eerdere reactie op de preken van de taliban, een week voor uw vertrek uit Afghanistan plots nodig zou gevonden hebben om het geweer volledig van schouder te veranderen en jullie niet langer naar school te sturen, enkel en alleen omdat twee vakken vervangen werden door preken van de taliban, die niet tot gedwongen rekruteringen overgingen, terwijl jullie voordien ook al zowel op school als op straat op regelmatige basis met preken van de taliban werden geconfronteerd (CGVS, p. 7-10), overtuigt slechts moeilijk.

Voorts had u zo goed als geen informatie over de bezoeken van de taliban aan uw oom. U wist niet wie van de taliban de eerste keer bij uw thuis kwamen, met hoeveel ze waren, wie hun commandant was of wat deze personen precies deden bij de taliban. Buiten dat uw oom jullie vertelde dat hij de taliban liet weten dat jullie zouden terugkeren naar school liet hij jullie in het ongewisse. U stelde uw oom hier ook geen vragen meer over. Ook over het tweede bezoekje van de taliban aan jullie woning wist u niet wie er was langsgekomen, met hoeveel de taliban precies waren en wat er toen gezegd is geweest. U had hier geen vragen over durven te stellen omdat uw oom verdrietig was. Nochtans wist u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken nog te vertellen dat ze uw oom toen bedreigden en dat ze hem zeiden dat er consequenties zouden zijn als uw oom jullie niet naar school zou laten gaan (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u op het Commissariaat-generaal stellig beweerde dat uw oom niet wilde vertellen wat de talibanstrijders hadden gezegd, is dan ook niet aannemelijk (CGVS, p. 18; p. 20-22). Uw gebrek aan informatie over de bezoeken van de taliban aan uw oom ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat de taliban naar jullie huis zouden zijn gekomen omdat jullie niet langer naar school gingen. Dat deze bezoeken niet aannemelijk zijn, blijkt tevens uit de bevreemdende vaststelling dat uw oom na de twee talibanbezoeken naar Koboel vertrok omdat hij bang was van de taliban (CGVS, p. 22), maar dat hij jullie meerdere dagen gewoon thuis achtergelaten zou hebben. Nochtans waren jullie net de oorzaak van uw ooms vertrek naar Koboel. U had hier zelf ook geen

verklaring voor (CGVS, p. 22). Dat hij zichzelf in veiligheid bracht zonder jullie mee te nemen en jullie enkel maar de boodschap gaf om thuis te blijven (CGVS, p. 22), komt dus weinig aannemelijk over. Dat hij in Kaboel een smokkelaar ging zoeken (CGVS, p. 23), wijzigt hier niets aan. Hij kon immers al onderhandelend met een smokkelaar jullie in veiligheid gebracht hebben.

Vervolgens dient gewezen te worden op de onaannemelijke houding van u en uw oom ten aanzien van de taliban toen ze u thuis kwamen opzoeken. U verklaarde over de taliban onder meer dat ze uw vader en uw oom hadden gedood. Dat uw oom, gelet op het voorgaande, tweemaal tegen de taliban loog door hen te beloven dat jullie naar school zouden komen terwijl hij jullie in werkelijkheid de boodschap gaf om vooral niet naar school te gaan en thuis te blijven (CGVS, p. 20-22), is, gezien jullie schrik voor de taliban en gezien de door u beweerde dood van twee familieleden ten gevolge van een actie van de taliban, weinig geloofwaardig, temeer daar u stelde dat de taliban aanwezigheidslijsten bijhielden van de leerlingen op school (CGVS, p. 20). Ook uw beweerde agressieve en impulsieve houding tegenover de taliban komt weinig overtuigend over. Dat u bij het derde talibanbezoek de taliban zou hebben uitgescholden – u zei dat ze de boom in konden en begon op hen te vloeken –, nadat jullie de taliban twee keer niet gehoorzaamd hadden (CGVS, p. 18 en p. 23-24), is, zelfs al zou u erg kwaad geweest zijn doordat u niet meer kon studeren, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS, p. 24), niet geloofwaardig. In dit verband kan er immers gewezen worden op de verklaring van uw neef [R.] die wist te vertellen dat mensen hun eigen mening niet aan de taliban konden vertellen, want dan werden ze gedood (CGVS [R.], p. 9). Evenmin is het aannemelijk dat, ondanks dat uw oom van het gebeuren verwittigd werd, hij in eerste instantie oordeelde dat jullie gewoon thuis binnen moesten blijven en dat hij geen andere maatregelen aanraade. Pas enkele dagen later liet hij jullie naar Kaboel vertrekken, waar hij zich al bevond (CGVS, p. 23-25).

Overigens legde u geen enkel begin van bewijs neer ter staving van het schot in de deur nadat u hen uitgescholden had. U legde dit uit door het ontbreken van enig contact met het thuisfront: anders had u wel een foto kunnen bezorgen van de deur met de kogelinslag (CGVS, p. 24 en p. 27). Uw verklaringen over het ontbreken van enig contact met het thuisfront kunnen echter niet overtuigen. U stelde hierover dat uw laatste goede gesprek met uw oom, de enige persoon met wie u sinds uw vertrek uit Afghanistan in contact stond, dateerde van toen u nog in Turkije was: u hoorde uw oom nadien ook nog wel - de laatste keer was begin oktober 2022 - maar het waren enkel korte gesprekken waarbij jullie elkaar groetten. U wist dus niet wat er met hem was gebeurd (CGVS [Z.], p. 5, p. 14-15, p. 24-25 en p. 27). Nochtans vertelde uw neef [L.] dat hij een paar weken voor zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 25 oktober 2021 nog via WhatsApp contact had met zijn vader (CGVS [L.], p. 7), uw oom [J.]. Hij was volgens uw neef in staat om te vertellen dat hij het land was ontvlucht naar Iran nadat zijn houthandel in brand werd gestoken – dit laatste had hij rechtstreeks aan u gezegd – maar dat hij teruggestuurd werd naar Afghanistan. Hij bleek tevens in staat om foto's van [L.]s broer en zus door te sturen (CGVS [L.], p. 7-8; CGVS [R.], p. 16-17). Dat u hiervan niets zou geweten hebben, ofschoon [L.] dus beweerde dat u hierover op zijn minst deels met uw oom heeft gesproken, is niet aannemelijk. U verklaarde nog dat sinds de laatste keer dat u uw oom hoorde, u, ondanks verschillende pogingen, geen contact meer met hem had. U wees op het slechte netwerk (CGVS, p. 5; p. 12-13; p. 15-16 en p. 26-27). Dat het netwerk plots sinds begin oktober 2022 te slecht zou zijn om contact te leggen met het thuisfront, terwijl dit klaarblijkelijk voordien wel mogelijk was, waarbij uw oom zelfs documenten via WhatsApp kon versturen (CGVS, p. 25), weet moeilijk te overtuigen. Dit blijkt tevens uit uw bewering dat u sindsdien verschillende keren, bijna dagelijks, tevergeefs probeerde om naar uw oom te bellen (CGVS, p. 13), maar dat u dit niet aantoonde. Ofschoon gevraagd werd naar de gespreksgeschiedenis tussen u en uw oom sinds uw aankomst in België (CGVS, p. 27), moet het Commissariaat-generaal immers vaststellen dat u deze nog steeds niet neerlegde. Bovendien blijkt dat de voogd van uw neef [L.] er nog op 21 december 2022, dus geruime tijd na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, erin geslaagd is om met uw oom een gesprek te hebben. Uit dit gesprek bleek dat hij in contact staat met uw familie. Gelet op het voorgaande, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk geen contact meer heeft of zou kunnen hebben met het thuisfront en dat het voor u dus onmogelijk zou zijn om bewijzen ter staving van het schietincident neer te leggen.

Tot slot is het ook nog onaannemelijk dat uw oom u in Turkije meegedeeld zou hebben dat de taliban geld beloofd hadden aan diegenen die u en uw neven [R.] en [L.] zouden terugvinden. U had immers geen achtergrondinformatie over wie uw oom deze boodschap gaf. U kon louter zeggen dat uw oom dit had gehoord, van wie hij dit hoorde wist u niet. U sprak over een 'vriend' die het had gehoord in het dorp. Welke vriend dit was, wist u niet en u wist evenmin hoe deze vriend aan deze informatie kwam. Verder had u hier geen informatie over en u heeft hierover geen vragen gesteld. Wie van de taliban het geld had beloofd, wist u ook niet. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat, gelet op de gigantische aantallen Afghanen die hun land verlaten, onder meer uit onvrede met het nieuwe bewind van de taliban, het totaal onaannemelijk is dat de taliban, die overigens na hun machtsovername niet over uitgebreide financiële mogelijkheden beschikken, een geldpremie zouden beloven om jullie te vinden, enkel en alleen omdat

jullie niet langer naar school gingen (CGVS, p. 11-12; p. 20). In dit verband kan in herinnering worden gebracht dat u duidelijk aangaf dat de taliban niemand dwingen om hen te vervoegen (CGVS, p. 9-10). Tot slot kan er nog herhaald worden dat, ofschoon uw neven beweerden telefonisch van uw oom vernomen te hebben dat zijn houthandel na jullie vertrek in vlammen is opgegaan, dat dit gebeurde om hem voor zijn hulp aan jullie te bestraffen en dat uw oom dan ook ondergedoken leefde – hij poogde zelfs eens naar Iran te gaan, maar werd teruggestuurd – (CGVS [L.], p. 7), u hierover met geen woord repte en dat u zelfs niet wist of de taliban na jullie vertrek nog waren langs geweest (CGVS, p. 19).

Gelet op het voorgaande heeft u de inhoud van de telefoongesprekken tussen uw oom enerzijds en jullie anderzijds niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg is evenmin aannemelijk dat de taliban naar jullie op zoek zouden zijn. Gelet op het voorgaande, kan er aan uw vluchtmotieven niet het minste geloof gehecht worden. Aangezien er aan uw problemen geen geloof gehecht kan worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen van uw neven en broer, die vertrokken om dezelfde reden als u (CGVS, p. 11 en p. 25).

Waar uw advocaat tot slot verwijst naar de professionele activiteiten van uw door de taliban vermoorde vader, dient opgemerkt te worden dat u ter staving van uw vaders dood niet het minste begin van bewijs neerlegde. U verklaarde dat u een foto van zijn graf had kunnen bezorgen als u contact met het thuisfront had gehad (CGVS, p. 14). Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt geen contact te (kunnen) hebben met het thuisfront, waardoor evenmin aannemelijk is dat u geen bewijzen van uw vaders dood kon neerleggen. Ook betreffende de context van zijn overlijden legde u vreemde verklaringen af. Toen er tijdens uw persoonlijk onderhoud in het algemeen werd gepeild naar problemen die uw familie ooit met de taliban had meegemaakt, zei u dat er geen problemen waren (CGVS, p. 10). Nochtans zouden zowel uw vader als een oom door de taliban zijn gedood (CGVS, p. 13-14). Dat u dit niet spontaan opwierp toen er naar problemen van uw familie met de taliban werd gevraagd, doet de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook, zelfs al had u het overlijden van uw vader en de context van zijn overlijden aannemelijk gemaakt, dan nog verklaarde u uitdrukkelijk dat u naar aanleiding van zijn activiteiten – hij zou mensen aangespoord hebben om te studeren – geen vrees koesterde bij terugkeer (CGVS, p. 28). Bovendien stierf uw vader in 1397 (2018/2019), drie à vier jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen kort voor uw vertrek uit Afghanistan, dat u na de dood van uw vader hierdoor nog problemen zou hebben gekregen (CGVS, p. 14), waardoor bezwaarlijk aangenomen kan worden dat u hierdoor nog problemen zou krijgen bij terugkeer naar Afghanistan.

Over de dood van uw oom – hij zou door de taliban zijn aangevallen omdat hij rechten studeerde (CGVS [R.], p. 6-7) – kunnen jullie verklaringen evenmin overtuigen. Naast het feit dat hiervan ook geen bewijzen werden neergelegd – uw neef [R.] legde hoogstens twee medische attesten neer, waaruit het overlijden van uw oom niet kan worden afgeleid –, kan herhaald worden dat toen er tijdens uw persoonlijk onderhoud in het algemeen werd gepeild naar problemen die uw familie ooit met de taliban had meegemaakt, u zei dat er geen problemen waren (CGVS, p. 10), terwijl uw oom net als uw vader door de taliban zou zijn gedood (CGVS, p. 13-14). Bovendien komt het bijzonder bevreemdend over dat, ofschoon jullie beweerden dat uw oom door zijn rechtenstudies werd gevisieerd, jullie enkel certificaten en diploma's neerlegden waaruit hoogstens blijkt dat uw oom IT heeft gestudeerd (CGVS [R.], p. 17). Tot slot blijkt uit de verklaringen van uw neef [R.] dat uw oom, [R.]s vader, na de slag die hij zou hebben gehad aan de gevolgen ervan – hij had hierna ten gevolge van de slag een tumor in zijn hoofd (CGVS [R.], p. 7) – stierf. Het is echter niet aannemelijk dat een slag op iemands hoofd aanleiding zou geven tot een tumor. Hoe dan ook kan ook hier opgemerkt worden dat jullie na uw ooms dood geen problemen meer ondervonden hebben.”

Aangezien je uitdrukkelijk verklaarde dezelfde problemen te hebben als je neef [Z.] (CGVS [Z.], p. 11 en p. 16; CGVS, p. 12), kan er bijgevolg evenmin aan jouw verklaringen over jouw problemen ten gevolge van het stopzetten van je schoolcarrière geloof gehecht worden.

Tot slot kan betreffende je stelling dat jouw moeder op straat kwam om op te komen voor meisjes die niet naar school mochten gaan (CGVS, p. 7-8) nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat je moeder hierdoor in de problemen kwam. Uit de mail van je voogd d.d. 16 januari 2023 blijkt immers dat de taliban om de twee weken op zoek zouden zijn bij de vrouw van je vader – jouw moeder – waarbij onder meer gevraagd wordt naar jou en naar de reden waarom je niet meer naar school gaat. Uit niets blijkt dat de taliban toen ook je moeder lastig vielen. Aan de zoektocht van de taliban naar jou kan, zoals hierboven is gebleken, evenwel geen geloof gehecht worden. Uit niets blijkt dan ook dat je moeder ten gevolge van haar door jou beweerde deelname aan een betoging in de problemen zou zijn gekomen.

Daar waar je verklaarde dat je onderweg een smokkelaar tegenkwam die slechte bedoelingen had – hij raakte een paar keer je lichaam aan –, dient opgemerkt te worden dat dit gebeurde toen je van Turkije naar het volgende land reisde (CGVS, p. 13) waardoor uit niets blijkt dat je hierom bij terugkeer naar Afghanistan een vrees zou moeten koesteren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Je verklaarde weliswaar nog dat je maar maximaal twee dagen per week naar school kon gaan in Afghanistan door de onveilige situatie toen (CGVS, p. 9 en p. 13). Uit niets blijkt evenwel dat je bij terugkeer naar Afghanistan niet naar school zou kunnen gaan, aangezien de veiligheidssituatie, zoals hierboven is gebleken, sterk gewijzigd is sinds je Afghanistan verliet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07,

Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie

(zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA A Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Het loutere feit dat je in het buitenland hebt verbleven waardoor je vreest gedood te zullen worden (CGVS, p. 15), volstaat, gelet op de hierboven geciteerde informatie, dus niet. Jouw advocaat stelde aan het einde van het persoonlijk onderhoud van je neef [R.] weliswaar nog dat jouw jonge leeftijd, jouw éénjarig verblijf in België en jouw integratie in België – je kan je hier kleden hoe je wil, muziek luisteren en naar school gaan – voor problemen kunnen zorgen bij terugkeer. Hij verwees hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CGVS [R.], p. 19). Het volstaat evenwel niet om te verwijzen naar rechtspraak die in België geen precedentswaarde heeft, noch om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in Europa verblijft en hierdoor niet wil terugkeren. Je vermeldde overigens enkel voetbal als hobby. Ook in Afghanistan kon je in het verleden voetbal spelen (CGVS, p. 2). Uit deze ene hobby kan bezwaarlijk een bijzondere verwestering blijken.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat jullie in Afghanistan over een netwerk beschikken, aangezien jullie vanuit België nog steeds in contact staan met jouw vader. Je familie verblijft nog steeds, volgens de mail van je voogd d.d. 16 januari 2023, op dezelfde plaats in Afghanistan. In het verleden ging je naar school en kreeg jij, die tot je tien jaar in Afghanistan hebt gewoond, koranlessen van je vader (CGVS, p. 11). Hieruit kan afgeleid worden dat je inzicht hebt in de Afghaanse manier van leven waardoor dus niet kan worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De taskara's en foto's van jou en je familieleden ondersteunen hoogstens hun identiteit en nationaliteit. De diploma's van jouw ouders tonen hoogstens hun opleidingsniveau aan, niets meer. De contacten met jouw vader werden hierboven reeds besproken, net zoals het psychologisch attest.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Wat betreft het risico op vervolging schetst verzoekende partij eerst een beeld over de algemene situatie in Afghanistan. Zij doet dit door te verwijzen naar verschillende krantenartikelen, rapporten en arresten van de Raad. Zij brengt naar voor dat uit deze bronnen blijkt dat de politieke situatie in Afghanistan instabiel is, dat vrouwenrechten niet gerespecteerd worden, dat er geen sprake is van een gematigde taliban en dat universele mensenrechten niet gerespecteerd worden. Vervolgens citeert zij een krantenartikel van eind augustus 2021 waarin een woordvoerder van de taliban aankondigt dat de taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan, nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa worden geweigerd, zouden vervolgen. Zij betoogt dat deze verklaring minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan vormt. Volgens haar hebben de taliban, nu ze de volledige controle over Afghanistan hebben, evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa. Zij voert aan dat in een situatie waar de taliban hoe langer hoe meer blijf geven van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, de nood aan bescherming ruim dient te worden geïnterpreteerd. Zij meent dat de verklaring van de woordvoerder van de taliban eind augustus 2021 ernstig dient te worden genomen en dat zij het voordeel van de twijfel verdient. Vervolgens verwijst zij naar arresten van de Raad en stelt dat er vastgesteld moet worden dat er bijzonder weinig informatie voorhanden is over terugkerende Afghanen. Zij benadrukt dat zij op slechts 10-jarige leeftijd aankwam in België in december 2021 en Afghanistan ondertussen reeds bijna twee jaar geleden verlaten heeft. Zij is meteen ingestroomd in het OKAN-onderwijs, zal in september 2023 instromen in het reguliere onderwijs, speelt voetbal en heeft zich op uitstekende wijze geïntegreerd in de samenleving door deel te nemen aan activiteiten en kampen via school en het opvangcentrum. Dit toont aan dat zij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden eigen heeft gemaakt en dat er niet van haar verwacht kan worden dat zij deze zal verbergen bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien heeft zij een significant deel van haar puberteit buiten Afghanistan en in België doorgebracht. Er werd door verwerende partij tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel onderzoek gedaan naar de mogelijke verwestering van verzoekende partij waardoor zij tekort geschoten is in haar medewerkings-, onderzoeks- en motiveringsplicht.

2.3. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) verwijst verzoekende partij naar verschillende rapporten en krantenartikelen die een beeld schetsen van de algemene humanitaire en economische situatie in Afghanistan en naar een arrest van de Raad. Vervolgens stelt zij hierbij dat er sinds de machtsovername van de taliban in augustus 2021 er een ernstige humanitaire crisis gaande is in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. Zij voert aan dat in september en oktober 2021 bijna de helft van de totale bevolking, ofwel 18,8 miljoen Afghanen in hoge voedselnood was. 6,8 miljoen Afghanen stonden op de rand van de uithongering. De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan volgens haar moeilijk ontkend

worden. Zij stelt dat de commissaris-generaal zich daar ook van bewust lijkt, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Volgens haar meent de commissaris-generaal dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden maar dat het veeleer een resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Vervolgens citeert verzoekende partij richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, considerans 6 en considerans 25 van deze richtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. Zij meent dat de belangrijkste oorzaak van de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of het nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten. Verzoekende partij is van oordeel dat uit de conclusie van Human Rights Watch duidelijk blijkt dat wel degelijk derden verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoekende partij legt uit dat de taliban lang hebben gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De taliban schenden daarbij fundamentele mensenrechten en staan weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat dan ook volgens verzoekende partij geen twijfel dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Zij stelt dat in weerwil van de motivering van de commissaris-generaal de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

2.4. Verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.5. Verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift volgende stavingstukken, waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- AP News, "*Taliban vow to respect women, despite history of oppression*", 18 augustus 2021;
- UN News, "*Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*", 14 december 2021;
- The Guardian, "*Is it a crime to study?: outcry as Taliban bar girls from secondary schools*", 23 maart 2022;
- InfoMigrant, "*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"*", 31 augustus 2021;
- Kronen Zeitung, "*Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!*", 30 augustus 2021;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", COI Report;
- IPC, "*Technical Manuel Version 3.1 – Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions*";
- Human Rights Watch, "*Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis*", 17 maart 2022;
- Dr. Ramiz Alakbarov, "*Statement*", 15 maart 2022;
- Aljazeera, "*In Afghanistan, people selling babies, young girls to survive*", 31 maart 2022;
- NZ Herald, "*Afghanistan famine: Parents sell children for food, says World Vision*";
- World Vision, "*Hunger crisis forces Afghan parents to sell children for food*", 22 december 2021;
- Human Rights Watch, "*Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis*", 1 maart 2022.

2.6. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

- Attesten van OKAN-onderwijs (stuk 4);
- Inschrijvingsbewijs FC Vorst (stuk 5).

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 13 juli 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;

- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

3.2. Op 25 juli 2023 maakt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij nieuwe elementen aanbrengt.

Zij voegt volgende bijkomende documenten toe in het kader van haar verwestering waaruit haar activiteiten en integratie in België blijken:

- Aanbevelingsbrieven OKAN;
- Getuigenis OKAN;
- Foto's België.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift en de aanvullende nota dat ze verwesterd is. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) op tienjarige leeftijd België is binnengekomen, (ii) Afghanistan reeds bijna twee jaar verlaten heeft, (iii) de Belgische waarden en normen heeft omarmd, (iv) hier naar school gaat, (v) in België hobby's zoals voetballen heeft, (vi) Nederlands spreekt en (vii) in België haar puberteit en dus haar vormende jaren heeft doorgebracht.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen

herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.3. Inzake de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, "*Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009*", § 11-12).

5.4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 december 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In juni 2021, op tienjarige leeftijd, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Ze was gedurende zes maanden onderweg naar België en kwam aan op 13 december 2021. Sindsdien verblijft ze onafgebroken in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij twaalf jaar oud en is ze ongeveer twee jaar uit Afghanistan vertrokken. De verwerende partij betwist noch haar identiteit noch haar nationaliteit.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op tienjarige leeftijd al enige kennis had van Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij een aanzienlijk en belangrijk deel van haar jonge leven in Europa doorgebracht op een nog zeer jonge leeftijd. Hierdoor kan zij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'Westerse' gedragingen en kenmerken eigen gemaakt hebben.

In deze merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid maar door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Nederlandse taal machtig is en zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. De verzoekende partij heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, waaronder rapporten van het OKAN-onderwijs, een bewijs van inschrijving bij een voetbalclub, meerdere aanbevelingsbrieven en getuigenissen van OKAN-leerkrachten alsook foto's uit België, die de omstandigheden van haar verblijf in België schetsen. Hieruit blijkt onder meer dat verzoekende partij een voorbeeldige leerling is in het OKAN-onderwijs en dat zij vanaf september 2023 mag doorstromen naar het reguliere onderwijs. Verzoekende partij heeft verschillende hobby's waaronder voetbal en zwemmen en heeft al deelgenomen aan verschillende kampen waaronder een bouwkamp. Uit getuigenissen die door de verzoekende partij bijgebracht worden blijkt dat verzoekende partij de Belgische normen en waarden heeft omarmd, zoals bijvoorbeeld begrip voor de LGBTQIA+ gemeenschap. Ter terechtzitting wordt verder aangegeven dat zij dit schooljaar naar het "regulier onderwijs" gaat. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij zich onderdompelt in de Belgische samenleving door onder meer naar Vlaamse tv-programma's te kijken, interesse te tonen voor Westerse tradities zoals Halloween, Sinterklaas en Kerstmis en deel te nemen aan kampen waardoor zij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen wordt geconfronteerd.

Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat de verzoekende partij zich heeft aangepast aan de omstandigheden van haar verblijf. Haar (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere haar ervaringen op school, haar dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten en haar hobby's. Hierbij is de verzoekende partij, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met 'westerse' normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op haar minderjarige leeftijd en maturiteit, is de verzoekende partij aldus in een identiteitsvormende fase van haar leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Ingevolge haar (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder haar regelmatige en vriendschappelijke sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook haar jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat de verzoekende partij zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of verzet zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens haar jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van de verzoekende partij een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Immers wordt niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is uit een dorp, gelegen in het district Mohamad Agha in de provincie Logar, een rurale omgeving waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren.

Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, gelet op haar jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, haar (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen, die zij gedurende haar verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

5.5. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS